

gy te is nyerj.
 vagy azt várod.
 Különben kár
 bbnak találok
 megfajtás sze-
 Közlöm is. —
 öpf Szerafina.
 írni mint egy
 megjelen. —
 ni szabad. —
 tedre gyorsan
 ha, szép ha-
 éd a magyar
 em irtál, oda
 y sokan tesz-
 zipéden, mint
 an még korai
 lán. Már az
 mondás. Annyi
 egyszerűen.
 . Ha én kap-
 ponyi István.
 jól van meg-
 és örömmre
 — Szemper
 esésében és
 het illethe-
 meg is fogsz
 Hagen Jo-
 k. Ha a fehér
 akarja igába
 ácsot, miké-
 számban.

T:

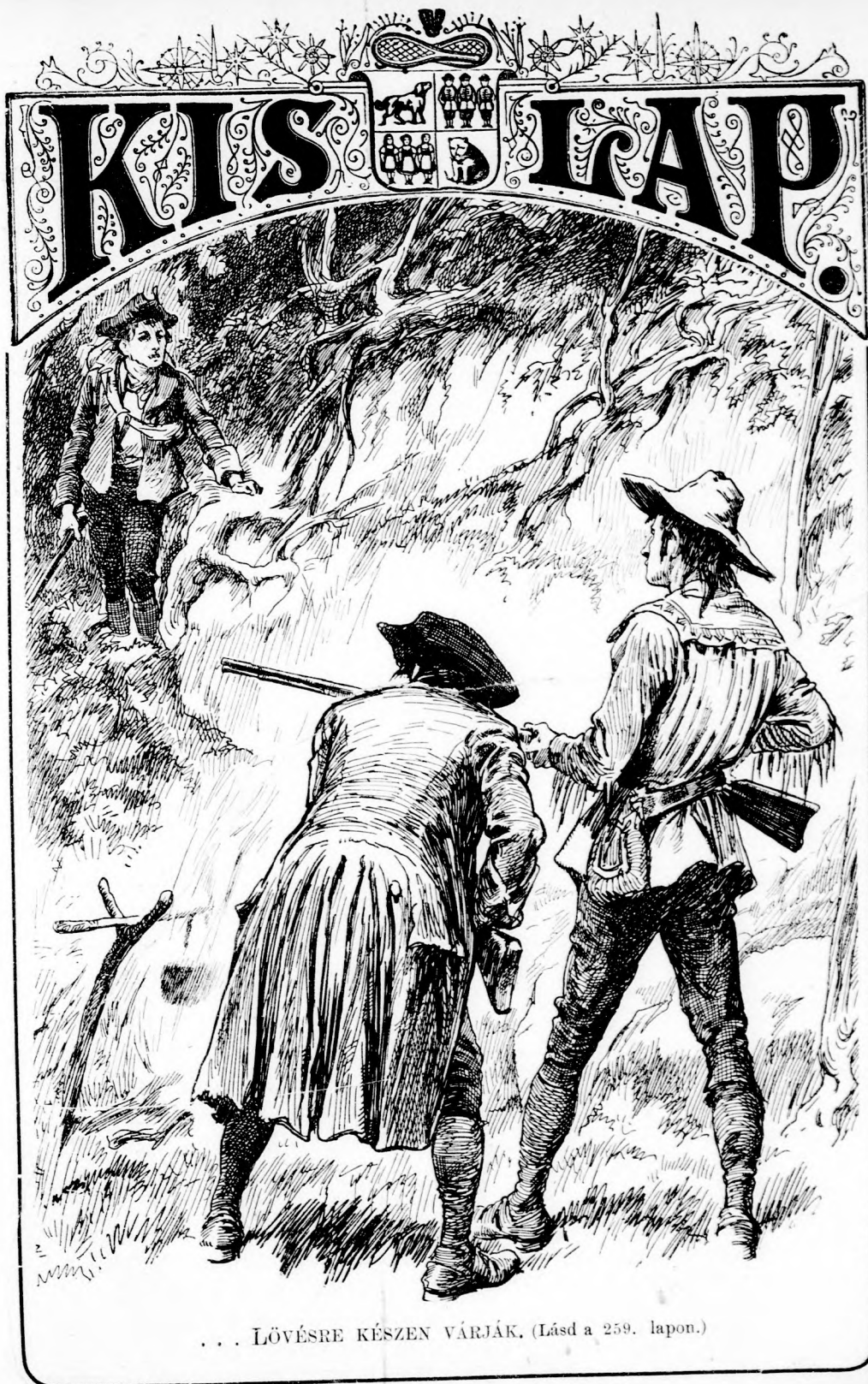
a 40) Bruck
 Keve) Jekel-
 (Rác-Keve)
 eisz Erzsike

eszem figye-

k részére :
 sszony» ez.
 é 4 frt. 2 kr.
 dományokat

tes szín-nyo-
 kötési tábla
 folyamából
 Athenaeum
 ziek-tere 3.

enaenum-épület.
 sten.

... LÖVÉSRE KÉSZEN VÁRJÁK. (Lásd a 259. lapon.)

L. köt. 17. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
 Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. április 26-án.

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

ÁR reggel óta még nem igen sokat gyalogoltak, a hegyi patak-nál pedig jót pihentek is, most csak igen lassan jutottak előre. De nem csupán azért, hogy igen sok meredek, köves, majd meg bozótos helyen köllött átvergődniök, hanem mert Benjamin nagyon óvatosan járt elől, lelki-ismeretesen végezte a tisztét. Mind-untalan megállt, figyelt, körül nézett, kivált olyan helyeken, ahol kanyarodott az útjok vagy sűrű cserjés közt vezette őket, úgy hogy hirtelen eléjük toppanhatott az ellenség.

Ripleyné a két leánykával szótlannul követte. Most már Alice is meglehetősen értette, milyen veszedelemtől kell óvakodni; nem csevegett tehát és igyekezett, hogy reesező száraz galyra ne lépjen, semmi zajt ne okozzon.

Jó ideig haladtak így, mikor az indiánus leányka egyszerre csak megállt és hal-kan mondá, Benjaminra mutatva:

— Mért nem ad jelt?

— Miféle jelt? szólta Ripleyné meglepetve. Csak akkor kell jelt adni, ha valami gyanusat lát vagy hall.

— Emberek vannak ott, felelt Lalla, jobbra mutatva. Beszédet hallok.

Ripleyné és Alice nem hallottak semmit és bizonyos, hogy Benjamin sem hallotta, mert megállapodás nélkül indult neki egy nagyobb tisztásnak, tehát veszedelmes helynek; mert míg azon végig haladnak, őket jól lehet látni, míg ők nem láthat-

ják, nem lappang-e valaki a fák és bokrok közt.

Lalla figyelmeztetésére Ripleyné megállt. Sajátságosnak találta ugyan, hogy az indiánus leányka hall valamit, amit ők figyelmes hallgatózással sem bírnak meghallani; de tudta, hogy az indiánusok éles szeme, finom hallása nagyon sokkal fölül mulja a fehér embereket. Az óvatosság soha sem árt, tehát figyelembe köll venni a Lalla szavait s mindenek előtt Benjaminsint kell értesíteni. Kiáltani persze nem volt szabad, s ezért Ripleyné csak éles sziszegő hangot küldött fia után.

— Pszszzst!

Benjamin körülbelül ötven lépésnyire volt, de meghallotta a pisszegést és megfordult. Anyja intett neki, hogy térjen vissza hozzájuk, amit rögtön meg is tett.

— Lalla azt mondja, hogy beszédet hallott amonnan jobbról, szólta Ripleyné sutogva.

— Hallottam, bizonyítá Lalla komolyan.

— Jó füled van, kicsikém, azt meghiszem, szólta Benjamin; de bizonyos vagy-e felőle, hogy beszéd volt, amit hallottál?

— Bizonyos.

— És honnan?

— Onnan, a mélyedés felől.

Épp ekkor valami határozatlan hang hallatszott onnan; nyilván emberek beszéde, bár megérteni nem lehetett.

— Igazad van, Lalla, mondá Benjamin. Ki kell fürkésznem, ki van ott. Maradjatok addig itt.

Nagy óvatossággal közeledett Benjamin arra felé, ahonnan a hang hallatszott. A tisztástól, amelyen épp áthaladni készültek, jobbra esett az a mélyedés; most már

gyöngye füst-oszlopot is látott onnan fölszállni, tehát bizonyos, hogy van ott valaki, csak az a kérdés, ellenség-e vagy jó barát? És amint Benjamin erre gondolt, az jutott eszébe, hogy mindenkép baj, akár vörös-bőrű harcosok, akár fehér emberek állnak az utjokat. Még pedig azért nem szeretne fehérrel sem találkozni, mert Omas leányát az üldözött, elkeseredett fehérek természetesen alig ha nyájasan fogadnák.

— Legjobb lesz, ha kifürkészem, kicsodák, aztán gyorsan odább osonunk. A füst arra mutat, hogy pihennek, ételt főznek, tehát még talán jó ideig nem mozdulnak innen. Ha menekülő fehérek, akkor mégis csak nem olyan nagy a veszedelem. Innen most mindjárt belátok a mélyedésbe.

Nagy iparkodásában, hogy meglássa, kik vannak ott, nem nézett a lába elé és egyszerre csak erősen reesegett-ropogott a száraz ág, melyre rátaposott. Meghökken, mert tudta, hogy most már elárulta magát. Csakugyan, a következő pillanatban fenyegetően hangzott feléje a kérdés:

— Ki vagy? Megállj!

Benjamin nem állt meg, inkább előre sietett, még pedig félig-meddig örvendezve, mert ráismert a hangra: öreg telepítvényes szomszédjuknak a hangjára. Még egyet-kettőt lépett és látta, hogy csakugyan az öreg szomszéd van ott, másod-magával s mind a ketten lövésre készen tartott puskával várják az ellenséget. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Semmi baj! Jó barát! kiáltá Benjamin.

Amint ráismertek, természetesen mindjárt abba hagyták a fenyegetést. Minden magyarázat nélkül is megértették mindnyájan, hogy egyformán menekülők s voltaképp

örülniök kell egymásnak, mert annál jobb, minél többen vannak együtt puskások ezen a veszedelmes uton. Benjamin öröme azonban nagyon megcsappant, mikor közel érve, ráismert az öreg szomszéd társára. Nem volt ez senki más, mint akit tegnap ott a vár kapujánál a sáncz árkába taszított, mikor a kis Lallát fenyegette. Ismerte régen mint erőszakos, durva embert. Jabez volt a neve.

Az öreg szomszéd örvendő ment Benjamin elé és Jabez is mint ha elfelejtette volna a tegnapi izgalmak közt történeteket, mert barátságosan fogott kezét Benjaminsal.

— Ugyan-csak ránk ijesztettél, szolt az öreg szomszéd. Az erdő tele van vörös-bőrű fickókkal. Már azt hittük, ránk törnek.

— Kölesönbe ment az ijedelem, felelé Benjamin. Mi is megszeppentünk, mikor észre vettük, hogy itt van valaki.

— Hát nem egyedül vagy?

— Nem. Anyám és testvérem is szerencsésen megmenekültek.

— Hát abból a vörös kis kigyó-fajzattól mi lett, aki tegnap veletek volt? kérdé Jabez.

Benjaminnek sehogy sem volt inyére a kérdés, kivált mert éppen nem barátságosan hangzott; de uralkodott magán és látszólag közönyösen mondá:

— Az is velünk van.

— És mi a szándékotok vele?

— Semmi különösebb szándékunk nincs vele. Ránk van bizva, hát velünk jön.

— Ugy látszik, nagy barátságban vagytok a vörös gézengúzokkal, akik tegnap oly gyönyörűen elbántak velünk és most szeltében gyilkolnak, pusztítanak, szolt Jabez mérgesen.

Benjamin nem vesztette el nyugalmát.
— Tegnap én a csatában legalább is oly keményen harcoltam, mint te, Jabez; az életemet csak éppen úgy kockáztattam, de hét éves kis leányokkal szemben nem vitézkedem.

— Nem is arról van szó, pattant föl Jabez. A vörös-bőrű gonoszok lemészárolják a védtelen fehér nőket és gyermekeket, hát ők sem érdemelnek egyebet. Szegyet szeggel!

— Ezt nem jól mondod, Jabez. A vörös-bőrűek majdnem egészen vad emberek és ha gonoszat tesznek, az baj nekünk; de mi is vérengző vadak legyünk és ártatlanokat gyilkoljunk? Ezt szent vallásunk sem engedi.

És az öreg szomszédhoz fordult, mert bizony bajos helyzete volt neki, a fiatal fiúnak, a meglett férfival szemben; remélte, hogy az öreg most majd pártjára áll; élénken kérdé tehát:

— Ugy-e igazam van?

Az öreg csöppet sem sietett a támogatásával.

— Hm! Nem mondom... úgy általánosságban... rendes időben igaz, hogy a felebaráti szeretet azt parancsolja; de a tegnapi véres csata után és mikor a vörös ördögök sorra fölperzselik házaikat, elpusztítják vagyonunkat is... no, már biz én magam sem vagyok nagy barátja ennek a gonosz fajzatnak, se nagyjának, se aprájának.

— Jól van, hát vélekedjenek ahogy tetszik, szólt Benjamin határozottan. De az a kis leány a mi gondunkra van bizva és én meg fogom védelmezni bár kivel szemben is!

— Büszke szó, gunyolódott Jabez.

— No, hagyjuk ezt, szólt az öreg szomszéd. Hát hol van anyád? Vezesd ide... Most már, hogy a véletlen össze hozott, együtt bujdokolhatunk tovább. Mindnyájunknak bátorosabb, ha többen vagyunk együtt.

— Mindjárt elhozom őket.

Sietve tért vissza anyjához, aki ugyan csak megörült, mikor Benjamin hirt adott róla, kik lappanganak ott a mélyedésben. Említette Benjamin a Jabez beszédét is, de Rippleyné remélte, hogy ebből most már nem lesz baj. Pedig csalódott.

Az öreg szomszéd szívesen fogadta Rippleynét és leültette a tűz mellé, aztán megosztotta vele a darab húst, melyet a tüznél fa-nyáron úgy-ahogy megsütött. Elmondták egymásnak, ki hogyan menekült meg a nagy veszedelemből és Rippleyné szándékosan nagyon kiemelte, mily hálával tartozik a Lalla apjának, aki csónakon vitte át őket a folyón s aki nélkül alig ha jutnak oly hamar át ide a mégis csak biztosabb oldalra. A mérges Jabez nem igen szólt bele a beszédbe, csak Lallát nézte folyvást, még pedig éppen nem barátságos tekintettel. Nyilván nem felejtette még el a tegnapi kellemetlen esetet, mikor a réz-bőrű leányka miatt lehemperegett az árokba.

Lalla a többiektől kissé hátra állt és a Jabez barátságatlan tekintetét egészen hasonlóval viszonzta. Alkalmasint ráismert, hogy ez az a dühös ember, aki tegnap agyon akarta ütni; szóltalanul, gyanakvólag és daczosan nézett rá, le sem vette róla egy pillanatra sem a szemét.

Egyszerre csak fölemelte Jabez a kezét és intett Lallának, hogy jöjjön hozzá.

— Gyere csak közelebb, te kis vörös kígyó!

Lalla nem mozdult, hanem igen határozottan felel:

— Nem megyek.

— Ohó! Hát érti a nyelvünket, beszélni

is lehet vele? No annál jobb. Hát, te kis vadmacska, miért nem akarsz közelebb jönni?

— Mert nem szeretlek, mert rossz ember vagy. És megmondom atyámnak, hogy meg

KERESZTÜL LÖLEK, ISTEN ENGEM UGY SEGÉLJEN! (Lásd a 262. lapon.)

akartál ölni. És Omas vitéz harcos. Ő fog megölni téged!

A vörös-bőrű kis leány ezt nem csak félelem nélkül, hanem szinte fenyegetőleg mondta és ugyan-csak zavarba ejtette barát-

ait. Benjamin azt sem tudta, mit szóljon; Rippleyné pedig hamar tréfára akarta fordítani a dolgot s nevetve mondá:

— Bolondos kis gyerek, nem is tudja, mit beszél.

— Dehogyan nem, szólt Jabez bal-jóslatu tekintettel. Fele sem bolondság annak, amit mondott. Ha beszélhetne apjával, egészen pontosan beteljesednék a nyájas ígérete. De majd tesztek róla, hogy ne legyen módja benne.

— Ugyan, ugyan, kérem! csitította Ripleyné. Csak nem fogja komoly számba venni, amit ilyen kis gyermek beszél? Az természetes, hogy nem szereti önt, mert emlékszik rá, hogy tegnap megfenyegette. De hát erről kár is tovább beszélni, már túl vagyunk rajta. Ugy-e szomszéd ur?

Az öreg szomszéd csak a vállát vonogatta és láthatólag nem volt kedve hozzá, hogy Jabez ellenében az indián leánykának fogja pártját. Jabez pedig gunyos nevetéssel mondá:

— A kis kigyó alkalmasint abba bizakodik, hogy itt az erdőben találkozni fog apjával vagy más vörös gézengúzokkal. De hát majd tesztek róla, hogy ne beszélhessen többé velök. Most már a kezemben vagy, vadmacska kisasszony, majd elbánok veled.

Már erre Benjamin is megszólalt:

— Tévedsz Jabez, nincs a kezében. Mi viseljük gondját, te nem tehetsz semmit vele, mondá nyugodtan, de határozottan.

— Ne oly hetykén, fiaskám! felelt Jabez nyersen. Majd itt most én szabom meg, mi legyen. Mindjárt meg is mondom, hogy tudjátok. Ezt a vörös porontyot egyelőre nem bánom, de magammal viszem kezesnek. Ha vörös-bőrűekkel találkozunk, fölmutatom nekik és tudtokra adom, hogy ha meg mernek támadni, kitekerem ennek a porontynak a nyakát. És hiszem is, hogy ilyen módon békében maradunk. Ha így aztán szerencsésen kivergődtünk bátorsá-

gos helyre, majd tudom a módját, hogyan rázzam le a nyakamról ezt a réz-bőrű békát!

Csak rá kellett nézni Jabeznek dühtől eltorzult arcára és akár ki is azonnal kitalálhatta, hogy mire gondol. Ha egyszer hatalmába kerítette a kis Lallát, alkalmasint vége az indiánus leánykának. Ripleyné tehát igen határozottan mondá:

— Kedves Jabez, nagyon elragadja a haragja. Arról szó sem lehet, hogy ezzel a kicsikével kénye-kedve szerint bánjon el. Reám van bízva, csak én rendelkezem vele.

— Fölösleges szó-beszéd, rivalt rá Jabez. Ugy lesz, ahogy mondtam. Nem asszony és síheder gyerek parancsol, ahol én vagyok. Hogy ezzel a vörös kölyökkel mi legyen, azt majd én szabom meg.

Jabez egy ledőlt nagy fa-törzsön ült és most megmozdult, hogy Lallát megragadja. De épp csak hogy megmozdult. Aztán mégis csak ott maradt. Mert ugyan-e pillanatban egy kis csettenés hallatszott, mint amikor a puska ravaszát felhúzzák; és Benjamin, alig négy lépésre Jabezre szegezve puskáját, kemény hangon szólt:

— Hallod-e Jabez! Ha csak érinteni is mered ezt a gyermeket, meghalsz! Keresztül lölek, Isten engem úgy segítjen! (Lásd a képet a 261. lapon.)

Jabez vigyorogva fordult a fiu felé, de rögtön elmúlt a kedve a vigyorgástól, amint Benjaminnak az arcába nézett. Ez a fiu nem tréfál. Ujja a puska ravaszán van... csak egy kis nyomtás és Jabeznek vége.

(Folytatása következik.)

*FURA egy hónap ez, A ború, a derű
Szörnyű fura. Egyszerre jö:
Hogy tréfás a hüre, Szél sivit, süt a nap,
Nem is csuda Hull az eső.*

*Sóhajt is, nevet is,
Pityereg is . . .
Ó te bús, bolondos,
Vig Április!*

*Katicza, Bandika —
Ott játszanak
A józsef-téri
Lombok alatt.*

*Örködik rájuk a
Franczia lány . . .
Felettük madárka
Csicsereg a fán.*

*Labdázni kettesbe
Vidám dolog,
A kéz is, a láb is
Izeg, mozog.*

*Repül már a labdánk!
Ki kapja meg?
Jaj, eltűnt . . . Istenem,
Vaj hova lett?*

*Fenn akadt egy magas,
Lombos galyon.
Nem segít erről a
Franczia bonne!*

*Bandika izibe
Sirva fakad . . .
Katicza, a hamis,
Neveti csak.*

*Villanó, repkedő
Fecske-madár,
Pihenni leveles
Zöld ágra száll.*

*Himbálja, rengeti
A friss galyat, —
A labda leröpül,
Zsuppsz . . . a kalap!*

*Az bizony! Koppan a
Labda nagyot,
S leüti a máslis
Új kalapot!*

*Gyep mohán nem esett
Nagy baja bár:
A Katicza kedve
Sírásra vál.*

*Bandi meg — a lurkó —
Kaczajt ereszt . . .
Bolondos Április,
Te tetted ezt!*

Oszkár bácsi.

A PIROK.

— Irta Szidi néni. —

IKOR egy telet falun töltöttem — így beszéli el élményét egy híres francia író (André Theuriot) — e magányban egy kis pirókmadár volt a társam. A fészekből emelték ki az előtte való tavasz kezdetén. Azóta ráért, hogy megszokja a rabságot. Az elvonult nyugalmas élet nem tett kárt benne, sem a fejlődésében, sem a jó kedvében.

Akkorka volt mint a veréb. Vastag, kemény csőre kissé görbére hajlott, apró csillogó szemeivel nagyon kedvesen tudott nézni, tollazata élénk színekben tarkállott. Feje-bubján, a csőre körül a kantár és nyaka fényes fekete, onnan tul pirosan ragyogott begyecskeje, melle és hasa. Nyakszirtje, tarkója és a háta hamu-szinü volt. A szürkéből élénken vált ki szárnyainak világos lila-szine, melyeken piros pöttyek voltak elhintve, valamint farkának sötétebb, lila-szin kormány-tolla is. Vidám legényke volt és kiváló tehetséget mutatott az énekhez. A pirók, mig szabadságban él, közép-

szerű énekes. Egész skálája (hang-fokozata) csak három hangból áll: igen tiszta fütyty, utána csaknem rekedt csiripelés, mely végül süvítésé vékonyodik. De az a derék parasztember, aki fölnevelte, türelemmel tanitgatta erősebb, változatosabb hangokra.

Az én madaram oly bensőséggel énekelt, annyi érzést tudott bele önteni abba az ő egyszerű kis nótáiba, hogy valóban gyönyörűségem telt a hallgatásában.

Zordon volt a tél, majd a hó-pelyhek jártak forgó-tánczot az ablakom előtt, és apró bibiresókban rakodtak az üvegre; majd a szél s az eső rázogatta mérgesen az ajtót, ablakot. A pirók és én: mi ugyan oda sem néztünk a téli zivatarnak. Jó tűz lobogott a kandallóban, dusan el voltam látva könyvekkel, neki pedig bőséggel jutott kender-mag, fejes salátának a levele, meg piskóta. Kedves napokat éltünk így együtt keskeny dolgozó szobámban, füstös gerendák alatt, fehérre meszelt falak között.

Az alvás idejét kivéve, az én kis pajtásom éppen nem volt rab. Kalitjának ajtaja mindig nyitva állott és ő élt is az alka-

lommal. Kiszökkenet és csicseregve röpködött a szobámban. Majd az ágyam szélére ült, majd meg az ablakom elé. Onnan nézte nagy-kaudian: mi is történik odakünn. A havas, sáros utcán paraszt ember járt-kelt, nagyokat kopogva a fa-papucsá-

val, mely a francia parasztnak rendes viselete. Szekerek fordultak be, sárral fröcsentve be a tornácot. A szekér rudja mögött látni lehetett a paraszt-asszonyokat kék karton ernyőjük alatt guggolni kette-sével, hármásával, vagy a gyermekek jöttek

. . . BESZÉDET INTÉZETT VENDÉGEIHEZ. (Lásd a 271. lapon.)

haza felé nagy zsvajjal az iskolából és licskoltak-paskoltak a havas vízben. A pirók mind-ezeket takaros fej-bólogatással nézte, érdekeltségét olykor halk »tüi-tüi«-vel fejezve ki, melyet mint ha a torka legmélyéből szedte volna. Néha meg, midőn

olvasásba voltam elmerülve, körülöttem röpködött és rendesen azzal végezte, hogy a fejemre ült és nagy kedvteléssel borzolta össze-vissza a hajamat.

Este felé elmentem vacsorálni, s késősen szoktam volt megtérni. Az én mada-

ram fölébredt, mikor hallotta, hogy nyitom az ajtót. Soha el nem mulasztotta vidám csicsergéssel köszönteni jöttömet. Csaknem olyan volt, mint a barátságos szemre-hányás: mint ha megróna szeretettel, hogy sokáig maradtam oda, magára hagytam őt. Mikor azután már mindent elcsicsergett nekem, ami nyomta a lelkét, szárnya alá dugta a fejét. Én is vetkeztem és mind a ketten mélyen elaludtunk.

De más nap már engem ébresztett fel kora hajnalban az én vidám kis társam csattogó éneke. Mint ha inteni akart volna, hogy keljek föl már, adjak neki friss salátát, kender-magot, mert ő éhes.

Kellemesen járt el így az egész tél. Jött azután egy enyhe márczius és az ő zápor esőjével egyetemben elolvastotta a havat. A kertben kibujt az első ibolya, utána a sáfrány és a májvirág. Már kezdtem nyitogatni az ablakomat is, hogy járja át szobánkat a közélgő tavasznak első lágy fuvallata.

Ilyenkor kezdenek a mi hegyvidéki erdeinkben kettesével röpkölni a pirók-madarak. Áprilisban párosodnak és a bokrokon fészkelnek. A fészkek kívül moha, belül pehely; ide rakja bele pirókné az öt-hat, lila-szín pöttyes, kékes-fehér tojásait. Mikor kibujtak a fiókák és már eléggé megtollasodtak, a szülők elviszik őket magukkal. Bejárák velök a vidéket szerte, virágzó szőlőkbe, cseresznyével telt gyümölcsösbe vagy végig az erdők szélén. Így csatangol az egész család, míg beáll a nyár vége és ugyan csak dunszakodnak a gabonában, megrakodnak szederrel, sommal, lecsipkedik a nyárfa, a berkenye és az égerfa bimbait, füttyülnek, sipítanak, hívogatják egymást és felegetnek is egymásnak. Egész bolonddá ittasulnak a szabad levegőtől s a nap-fénytől.

Nem tudom, volt-e sejtelve mindezekről az én madárkámnak? De minél tovább zöldelt az április, minél melegebb lett a levegő, annál nyughatatlanabb, erőszakosabb lett az én kis barátom. Sűrűbben hagyta el kalitját, izgatottan röpködött körül a szobában, majd az ablak-fába kapaszkodott és halkán koppintotta esőrével az üveg táblát. Nyilván valami titokzatos ösztön beszélt neki rügyező bokorról és azokról a szabad pirók-madarokról, akik oda künn fürdenek a nap ragyogásában. Nem volt evő kedve, pedig máskülönb torkos legénynek mondhattam. Nem köllött neki se kendermag, se saláta, se piskóta. Csak egy czélja volt — az ablak. Egész órákat töltött ott elmerengve s nézte a fákat, mint rengetik uj lombjaikat a szélben, ott szemben a fal mögött.

Azután újra megszállta az őrzöngés, verdeste esőrével az ablakot, folytonos rövid sikongással, mint ha csak azt mondta volna:

Nyilj ki ablak, nyilj ki már —
Itt a tavasz, jön a nyár!

Egy verőfényes szép reggel nyitva találta az ablakot és elszállt, míg hátat fordítottam. Kezdetben elvakulva a napfénytől s mert nem szokta meg a szabad levegőt, nem ment nagyon messzire. A háztól husz lépésnyire volt egy szemét-domb, melyen kapargált vagy tiz tyuk. Oda ereszkedett le, hogy szabadságának először vegye hasznát.

De nem számított a tyukfélének házsártos, megférhetetlen, irigy természetével. Meglátván a tolakodót, aki ide jött zsákmányolni az ő birodalmukba, tyuk komasszonyék dühre fortyantak. Egy szempillantásban körülfogták a szerencsétlent, tépték, rángatták és döfödték a esőrükkal.

Az ablakból kihajolva szemmel kísérem a szökevényt s rögtön felismertem a veszélyt. Kisziettem az ablak mellől . . . oda futottam . . . de már későn érkeztem.

Össze zuzva, megtépve, véresen, mozdulatlan feküdt az én kis pajtásom a végzetes szemét-dombon, mialatt azok a vérengző háрпиák még akkor is dühösen böködtek feléje a csőrükkel. Mire sikerült kihuznom a karmaik közül, az én szegény pirókmadaram meg volt halva.

NYELV-GYAKORLAT.

Ebben az egy szóban:

„Tengerpart”,

legalább 25 más szó, illetve név foglaltatik benne, a tenger és part szókön kívül.

Melyek azok?

A legtöbb szó beküldője, vagy ha többen küldnek egyenlő számú szavakat, a sorsolásnál elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék”.

A „Forgó bácsi könyvtára” című sorozat egyik önálló köteté.

A CZICZA ÉS A RÓKA.

— Állatmese. —

(Három képpel.)

 LÉGEDETLENÜL őgylgett a czicza este a kertben. Még madarászni sem volt kedve.

— Megeshetik, hogy ha egy hitvány madarat fogok, megkerget a kertész. Még azt is irigyelik tőlem. Hogy megvert az a

máskor olyan szelid Mariska, mert hát a kanári madarát akartam elcsipni.

Még most is sajgott a bundája és föl-sohajtott:

— Rossz világot élünk, rossz csillagok járnak, kevés öröm jut mostanság a szegény cziczának!

— Ejnye, de elbusultad magad, czicza koma, szólalt meg valaki a háta mögött.

Amint megfordult, a rókát pillantotta meg, aki aligha jóban sántikált itt a kertben, a tyuk-ól háta mögött. A czicza azonban nem ijedt meg, mert körül-belül gyanította, hogy őt nem igen fogja bántani. Azért, bár ugyan kedvetlenül, de csak felelt neki:

— Bus vagyok az igaz, de van rá okom.

— Ugyan?

— Hogy ne? Mindenki üldöz, kerget, gyanusít. Ha a tejben, husban hiba esett, mindjárt nekem esnek és megvernek . . . még azok a goromba kuttyák is hányszor rám riasztanak!

— No bizony! Hát ezért nem kell busulnod. Lám, engemet még sokkal inkább üldöznek, de én csak nevetem.

— No, már azt nem értem, bámult a czicza.

— Persze, mert nem értesz a fufanghoz. Mondd csak: ha menekülni akarsz, mit csinálsz?

— Fölkapaszkodom fára, vagy más magas tárgyra, ahol el nem ér az ellenség.

— Hát még? Más módot még soha sem eszeltél ki?

— Nem én. Azt hittem, ez jó. Nem sok furfang kell hozzá, az igaz, csak jó karom.

— Ó te szegény, bizony sajnállak! Mindössze egyetlen egy módon tudsz menekülni! Igazán, nevetséges. En százféle módját is

. . . RÁLESTEK. (Lásd a 269. lapon.)

kieszeltem, fortélyosnál fortélyosabbat. Ó te szegény gyámoltalan ciczia!

A ciczia már csak úgy félig hallgatott rá s szepegve szólt:

— Ni . . . megint jön az a két goromba kutya . . . egyenest ide mi felénk. Jaj hová meneküljek? Már csak megint fára kapaszkodom föl.

Róka koma mást gondolt. Azt már nem vélte bátorságosnak, hogy fusson, mert utól érhetik.

— Most mindjárt meglátod, cicza, mit ér az, ha valaki ravasz és furfangos.

Nagy virág-tartó edények voltak ott. Egy ilyenben lapult meg.

Csakhogy, hejh! . . . azoknak a hatalmas ebeknek pompás orruk volt. Nem futottak odább, hanem megállapodtak és rálestek. (Lásd a képet a 268. lapon.)

— Mint ha rókát szimatolnék.

— Magam is. No, ha itt van, nem is viszi haza az irháját. Ez ugyan nem pusztit többé csirkét, libát.

Hallotta a róka; hallotta fönn a fán a cicza.

— Kíváncsi vagyok, mi lesz még ebből?

Csak az lett, hogy róka koma nagyon szűknek kezdte itt találni a világot, s végre is futásnak eredt. De a két eb mihamar elfogta és — vége volt.

A két kutya elégedetten ballagott haza. Ekkor a cicza oda ment a megölt rókához.

— Lásd, róka koma, most már én sajnállak. Egyetlen egy nyílt, de biztos módja a védelemnek többet ér száz ravasz fortélynál.

A GÓG.

GERTRUD nemes kisasszony pompás palotában lakott. Gögös volt, s megvetéssel nézte le a szegény népet.

Történt, hogy Mari, egy szegény kőműves leánya érkezett a palotába és így szólt a nemes kisasszonyhoz:

— Édes atyám nagyon beteg. Kéreti szépen a kisasszonyt, jönne el hozzánk még most, mert apámnak nagyon fontos közleni valója van.

A gögös kisasszony megvetéssel válaszolá:

— Meg is esnék! Egy hozzám hasonló előkelő személy a ti kunyhótokban, hogy meghallgassa egy munkás bizalmas beszédét? Menj, és mondd meg atyádnak, hogy nincs nekem arra időm.

Egy óra múltán ismét a palotába érkezett Mari. Most így kiáltott, lélekzetét visszafojtva:

— Oh, kisasszonyom! Jöjjön hamar! Az utolsó háborunak végső napjaiban a kisasszony édes mamája azt rendelte apámnak, hogy rejtse el és falazza be a kisasszonyék családi ékszereit, a rengeteg aranyat és ezüstöt, a titkot pedig a kisasszonynak aztán husz éves korában fődje fel. De mivel apám érzi halála közeledtét, kénytelen már most elárulni a titkot.

Mikor a gögös kisasszony ezeket a szavakat hallotta, oly sebesen szaladt a kőműveshez, amint csak lábai bírták. De hogy belépett a kunyhóba, látta, hogy a kőműves már meghalt.

A kisasszony csaknem magánkivül volt felindulásában és haragjában. És hazamenven, elrendelte, hogy a vár különböző részeiben a falakat rombolják le s kutasák át. De a kincset nem találták meg soha.

Francoziából fordította: *Joó Istvánka.*

A KIRALYFI VENDÉGEI.

— Példázatos történetke. —

(Képpel a 265. lapon.)

HOSSZU, hosszú esztendőig üresen, lakatlanul állt a gyönyörű várkastély ott a szép bércz-vidéken.

Egy szép tavaszi napon azonban a varjak, akik már szinte ősi jogot tartottak az erkélyeken, párkányzaton való tanyázáshoz, nagy boszuságukra azt vették észre,

hogy egész sereg munkás ember lepte el a kastélyt, kívül-belül, állványokat emelt, vakolt, fát faragott, kalapált és akkora lármát csapott, hogy a leghatalmasabb torku varju káromása sem hallatszott tőle. A kastély tornyaiban meg a baglyok, akik amnyi esztendő óta zavartalan békességben elmélkedtek csöndes hajlékukban, aggódva pislogtak egymásra és mint mélyen gondolkozó bölcsek, gyanítani kezdték az igazat.

— Baj lesz ebből, baj! Emberek fognak ismét itt lakni, akkor pedig nekünk el kell innen költöznünk.

És a tudós baglyoknak igazuk lett. Mire a munkások elkészültek lármás munkájokkal, az egész kastély pinczétől a padlásig rendbe volt hozva, újra kifestve, megaranyozva, kitisztogatva. Csak úgy ragyogott. Aztán tömérdek mindenféle eseléség jött, hoztak lovakat, hintókat és száz meg ezerféle holmit, amire olyan fényes kastély hatalmas urának szüksége lehet.

Nézték, nézték a környék lakosai ezt a sok készületet és kíváncsian lesték, ki lesz az a hatalmas ur, aki a kastélyba bevonul. És látták egy napon, amint fényes lovas csapat vágtat a kastély felé. Elöl deli ifju lovagolt, ragyogó aranyos bársony öltözékben s aki megpillantotta, rajta is felejtette a szemét. Csak hogy nem a ragyogó aranyos köntösön, hanem az ifjunak kedves, nyájas ábrázatán, szelid, jóságos tekintetű szemén, barátságosan, mosolygó ajkain. Derü és vidámság támadt, ahová az ifju csak tekintett.

Persze, hamar megtudták, hogy kiesoda.

A király fia volt, apjának, anyjának szemefénye. Eddig nagy buzgalommal tanult, hogy majdan, ha reá nehezedik az uralkodás gondja, ne csak hatalom-szóval, ha-

nem bölcseséggel és tudománnyal kormányozhassa népét. Most egy kis pihenésre volt szüksége és arra, hogy a szép szabad természetben mozogva, erősödjék, izmosodjék. Azért jött ide ebbe a kastélyba.

Látták is azon tul minden nap, mindenfelé a környéken. Hol gyönyörű paripán ülve kalandozott el jó messzire, hol gyalog szerrel kapaszkodott a sziklák közt; majd a himes mezőn sétálgatva, vad virágot szedett és láthatólag gyönyörködött benne, akár csak valami kis leány. Akivel találkozott, a legszegényebb munkás emberrel is, nyájasan és vidáman beszélgetett s ahol segíteni kellett, ott kérés nélkül is mindig ő volt a legelső, aki segített.

Mivel látták, mennyire szereti a természetet, egy napon több ifju kívánt a királyfinak kedveskedni. Igen ritka és csak nagyon nehezen megkerithető madár-fészket vittek neki, a fészekben tojáskákkal. De mikor a királyfi ezt meglátta, egészen elszomorodva mondá:

— Szegény madárkák!

És elfordult, nem fogadta el az ajánlékot. A csalódott ifjak ugyan-csak röstelkedve sompolyogtak el, de még az ajtóig sem értek, már meg a királyfi fordult szinte röstelkedve feléjük. Hogy is ne? Hiszen láthatta, hogy fájdalmat okozott nekik, jó szándékra megszegyenítéssel felelt. Pedig mindig az volt a törekvése, hogy senkinek se okozzon még csak percnyi kellemetlenséget sem.

Nyájasan vissza hívta tehát az ifjakat s megkérte őket, hogy a fészket tegyék vissza oda, ahonnan elvették; aztán meghívta őket lakomára, melyet egyik közelebbi napra tűzött ki.

A lakomára sok más ifju és leány is hivatalos volt a környékről. Persze nem is maradt el egy sem. Legszebb ünneplő-jébe öltözve jelent meg mindenki, hogy méltón foglalhasson helyet a királyi asztalnál.

Mi minden volt ott a lakománál, el sem tudnám mondani. Minden vendég kapott még ajándékot is: játék-szert, labdát: a leányok pompás bábukat s nem csoda, ha virágos jó kedv uralkodott az asztalnál. A királyfi is vidámnak és boldognak látszott. Mikor már végére jártak a lakomának, a királyfi felállt és beszédet intézett vendégeihez. (Lásd a képet a 265. lapon.)

— Kedves vendégeim, szól, nagy örömmel látlak itt magamnál. És jövőre is szeretnélek gyakran itt látni. De annak, akit barátomul fogadok, egy föltételt köll teljesítenie, még pedig olykép, hogy meg sem mondom, mit tegyen. De megteszi mindenki. Mindnyájan ismertek engem; látjátok, halljátok, mit esinálok. Nos tehát: mához egy hónapra legyetek megint itt és ez alatt az idő alatt kiki tegye azt, amiről azt hiszi, hogy nekem legkedvesebb. Aki eltalálja, az állandó kedves társam leszen itt a kastélyban, amíg csak itt lakom.

Az első pillanatban nagy volt a vendégek öröme; de mikor haza oszlottak, még nagyobb lett a fejtörés. Mi is az, amivel a királyfi tetszését ki lehet érdemelni?

Törték a fejüket és sokan sokfélét eszeltek ki. Egyik ifju, látván, mily gyönyörűen lovagol a királyfi, úgy vélte, hogy az lesz az igazi, ha a lovaglásban gyakorolja magát és aztán együtt vágthat a királyfival. Egy másik azt gondolta, hogy mint jeles vivó és lövő fogja meg-

nyerni a királyfi kedvét; aki nagyon ügyes volt rajzban vagy más művészi munkában, ilyen fajta lehetőleg remek dolgotat készített; ismét mások nagy pénz-áldozattal ritka ajándék-tárgyat szereztek. De volt olyan is, aki, mikor megjött a gyülekezés napja, üres kézzel érkezett és semmivel sem dicsekedhetett.

— Nem tehetek róla, szól, ez a fiu. A jó királyfi talán megbocsát. De hát a beteg testvércémet köllött kísérgetnem, vele játszogatnom: mikor pedig jobbaeskán lett, segitnem köllött, hogy a tanulásban helyre hozza, amit mulasztott. Biz' a magam mulatságára nem is igen gondolhattam.

Nevették a többiek. De nem nevettek sokáig.

Megint nagy lakoma volt és a lakománál mindenki elmondta, mit tett a királyfi kedviért. Az a fiu pedig, akin nevettek, pironkodva vallotta meg, hogy ő semmit sem tett. Aztán feszülten lesték a királyfi ítéletét. A királyfi pedig így szól:

— Sokan sokfélét gondoltatok, de közületek csak egyik tette azt, amire én gondoltam. Amit a többiek tettek, azt hogyan szabhattam volna feltételül? Aki gyöngé, beteges, az nem lehet kemény lovas; aki nem gazdag, az nem vehet drága ajándékot; akiben nincs művészi képesség, nem alkothat mű-tárgyat; pedig én azt mondtam, hogy mindenki teljesitheti azt, ami nekem legkedvesebb.

Röstelkedve, de még nagyobb kíváncsisággal lesték, mi az hát és ki az az egyszerű szerencsés, aki eltalálta?

— Egyik közületek mégis eltalálta és azt meg is tette, folytatá a királyfi s az eddig kiesufolt fiuhoz fordult. Te a szeretet és kötelesség nemes feladatának éltél.

másoknak örömet szerezte. Lássátok, kedves vendégeim, ez a legszebb, amit valaki tehet és a maga körében, legyen az fényes vagy szerény, mindenki megteheti. Téged fogadlak, derék ifju, barátomul!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 14-dik számában közölt rejtett szó megfejtése:

Kisértet.

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Évike, Éder Olga, Pyber Margit és Béla, Zauner Rikárd, Schöpf Szerafina, Erdős József és Ödön, Kreibik Sándor, ifj. Münnich Aurél, Mérey Ágosta, Ordódy Irén és László, Habinay Iván, Pilz Erika és Felice, Engel Tibor, Fidler Jolánka, Záborszki Mariska és Dezső, Baurnefeind Gyula, ifj. Knobloch József, Baranyi György, Polgár Imre, Köves Jancsi, Herzfeld Paula, ifj. Röck Gyula, Groedel Lajos (részben), Zúbor Imre, Hlovay Lajos, Domán Arthur, Kovásznai Marcell és Sándor, Ladányi Laczika, Fiedler Alexa, Mannheim Lajos, Fizély Etel, Vértés Margit és Tivadar, Fuchs József, Mihályi György, Bogay Ernő, Graner Márta, Stefike és Hilda, Falcione Irénke és Helénke, Fáy Erzsébet, Fitos Ákos, Márton Keve, Badics Gizus, Schuller Ödön, Markó Ilus és Margit, Lukács Irma, ifj. Boróczy Lajos, Hajdu Klára, Gervay Mariska, Erzsébet és Mike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Baranyi György*, *Maros-Vásárhelytől*, kinek a jutalom-könyvet »*Fény és boru*«, történeti elbeszélések az ifjúság számára, írta *Remellay Gusztáv*, két könyvatomu képpel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« L. köt. 14-dik számában közölt rejtett szó megfejtését még beküldték: Máty Kata, Lányi Melinda és Viola, Farkas Mariska, Iluska és Laczi, Mihályi György, Laubacher Alfonz, Vértés Margit és Tivadar, Birman Ottó, Ladányi Laczika, Weber Szeréna és Józsi, Boleman Erzsike, ifj. Boróczy Lajos, ifj. Röck Gyula.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Möllis Irmgard és Miska. A »*Forgó bácsi színháza*« cz. gyűjtemény 3 kötetből áll. Egyenként is megrendelhető bár mely könyvkereskedésben. — Nem közölhető művek: *Gyula bánata*; *A ke-*

mény szivü kutya-peczér: *Az éjjeli harang*. — **Katrenyák Paula.** Ha valakinek a rossz verseit nem közlik, az még nem jele a szeretet hiányának. Én K. bácsival egyazon véleményben vagyok. — **Szilasi Erzsike.** Kettejét közlöm. A másik kettőnek csak a megfejtéseit küldted be. Megírtam, hogy az *egészet* köll megismételned, mert én a hiányos küldeményeket el nem tehetem. A soraid többi részében foglaltakat érdeklődve olvastam. — **Hoody Laczi.** Ha a makranczos Palikát egy jó szóval meghódíthatod, miért nem teszed meg? A 9 éves testvér a 4 éveskének bizony engedhet. — **Friedmann Annie.** Várom a Tiborka első levelét. — **Ladányi Laczika.** Minden találós mese és képrejtvény megfejtésére két heti időt adok. — **Hoós Gizella.** Azt már sokszor kijelentettem, hogy csak az olyan levélre adhatok választ, amelyben valami érdemes dologban fordultok hozzám. Minden levélre csak nem felelhetek? A névkérdés enyhe elintézésének örvendek. Ami meg az én »haragomat« illeti, erről, ha figyelmesen olvasod ezt a rovatot, megtalálhatad véleményemet. — **S. A.** Ugy lesz. — **Molnár Katicza.** A két vörös-begyecske fészek-rakását kedvesen írod le, de mert semmi szokatlant meg nem figyelhetél rajtok, nem közölhetem. Csak azt a szívtelen cselédeket szeretném megróni, amért a szeretetreméltó madárkák fészket szertedulta. De hát mit bánja azt a Zsuzsi vagy Panni, ha a »Kis Lap«-ban hibáztatják is? — **Fáy Erzsébet.** Hiszen nem tettem kötelességgé, hogy írj nekem. — **Danielisz Jenő.** Kívánom, hogy otthon minden jóra forduljon mielőbb. A kutatás eredményéről tudósíts. — **Jekelfalussy Gizike.** A »Kis Lap«-nak az a száma, melyben arczképem benne van, már három hét előtt jelent meg. Nem értem tehát, miért várod mindig hiába? Ha az a szám kimaradt, szólalj föl végette a kiadó-hivatalnál. Ha neved meg nem jelent, soraidat sem kaptam. — **Markó testv.** Az *ny*: egy betű. — **Woida Margit.** Én bizony nem tudok mindent. Ez isteni tulajdonság. De én még azt sem tudom, hol jelent meg az a könyv, melyet említesz. Egyszerű dolog: könyvkereskedésben kérdezősködni. — **Molnár Ferike.** A föladvánnyal meg vagyok elégedve, de a levéllel nem. — **Lányi Rózsika.** Annak idején megtudod. — **Hollaky Ferencz.** Mért nem az egész levelet írtad magad? Hiszen elég jó betűket vetsz. Vagy a H. Ferencz nem is kis fiu, hanem érett férfi? — **Vértés testv.** Csak a postán veszheted el. Nálam nincs nyoma. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes szín-nyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum Könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomatja a kiadó tulajdonos: *Athenaeum* irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.